

»V štirici sva Pero in jaz.«
 »Zanima me, če so tiste bombe dobro spravljene in se ne morejo izgubiti v snegu.«
 »Ob šestih bi rad dobil sliko, kje je kaka oprema. Narisali bomo shemo, da bomo vedeli, kje je kaj.«
 »To ne bo problem.«

Kako je doma, kjer ni vetra in snega?

Stena je preplezljiva, ima prehode, potrebujemo le primerno vreme. Drugače je v redu. Fantje so prima. Ko se lomijo cepini, se odlično vedejo.

Imamo sosede na Lotse Šaru. Štirje Baski in dve Šerpi pogumno rinejo v breg. Vodja je bolan. Bil je na obisku pri nas. Upam, da bodo splezali. To bo veliko dejanje.

Stvar pri nas bo v desetih do štirinajstih dneh končana. Če bi imeli normalno vreme, bi že imeli vrh in bi zdaj že korakali domov.

Naša debaterska družčina je organizirala tekmoanje za zlato lopato. Fantje »nakladajo«. Imamo pravilnik za zlato lopato. **Randžanu** v Katmandu sem poslal načrt za izdelavo majhnih lopat — zlate, srebrne in bronaste — za nakladače številka 1, 2 in 3. Najhujši debaterji bodo tako nagrajani.

Šala mora biti, drugače gre tu zelo zares.

Andrej:

Nakladača mora imeti vsaj enega poslušalca, ki dokazano ne spi pregloboko.

Pri nakladanju ocenjujemo:

- volumen naloženega,
- specifično težo,
- umetniški vtis.

O zmagovalcu odloča dvotretjinska večina članov odprave. Drugo- in tretjeuvrščeni dobita srebrno oziroma bronasto lopato, drugi se morajo zadovoljiti s »štiharicami« naravne velikosti, ki jih nabavijo na lastne stroške. Nesporni zmagovalec tekmoanja je bil Vanja, njemu ob bok sta se postavila doktor in Viki.

Peter:

Še tri ure po snežišču, kjer se je udiral vsaj do kolen, in že smo bili pri taboru 5. Če smo imeli srečo, je bil šotor le pol metra pod snegom. Stal je v vpadnici plazov, ki so brez vsakega voznege reda drveli z zgornjih snežišč. Tudi višina 7900 metrov nas je že močno ovirala in omogočala med počitki le dva do tri korake.

Filip:

S **Pavlom Podgornikom** rineva od petice navzgor v veter, sneg in meglo. Še kar naprej se dvigava, meter za metrom. Dobila sva nalogo, da opremiva pot do šestice. Zdaj naju misel na to vodi dalje.

S Pavlom sva tokrat prvič v Himalaji. Aleš naju je uvrstil v svojo »gradbeno ekipo«. Skupaj z njim smo postavili dvojko, trojko, štirko, nato sva sama postavila petko in zdaj nosiva s seboj vrvi za pot do šestice. Upava, da se bova povzpela čim višje. Tiho si želiva, da bova morda dosegla celo vrh. Otvorjena sva, kar se da. Opreme je toliko, da nosiva vsak po en kolut vrvi celo v rokah. Nosiva ga, brcava, vlečeva... Molčiva, vendar v notranjosti oba čakava, kateri bo prvi, ki bo izdahlil: »Vrniva se!« Ker tega junaka ni, si zvečer v šestici to priznava in večer na 8100 metrih je zato še lepši...

Kunaverjeva razstava v NUK

V razstavnici dvorani Narodne in univerzitetne knjižnice v Ljubljani so letošnjega 9. marca odprli razstavo Od Triglava do treh vrhov sveta, na kateri je bil zbran in dokumentacijsko predstavljen delček zbirke pred desetimi leti tragično preminulega alpinista in vodje slovenskih himalajskih odprav **Aleša Kunaverja**. Pisno in fotografsko gradivo za to razstavo, ki ga je od Aleševe žene Dušice prevzela v hrambo NUK, filmsko gradivo, ki ga hrani Arhiv Slovenije, in naravoslovno gradivo, ki so ga z odprav v Himalajo prinesli znanstveniki — pridruženi člani odprav, je bilo na razstavi, odprti do 25. marca, razporejeno tako, da so obiskovalci dobili pregled nad nekaterimi vrhunskimi dosežki slovenskih alpinistov od vzponov v severni steni Triglava do odprav na himalajske osemtisočake Makalu, Everest in Lotse. Kot je bilo poudarjeno na slavnosti ob otvoritvi, je bila to prva razstava v NUK, na kateri so bili poleg

pisnega in slikovnega gradiva predstavljeni tudi predmeti, večidel iz himalajskega pogorja.

Ob otvoritvi je bila tudi javna premiera Kunaverjevega odpravskega filma, ki so ga po naključju našli v Arhivu Slovenije, pokazali pa so tudi prve izvode knjige **Dušice Kunaver** Od Triglava do treh vrhov sveta, ki jo je izdala radovljjska založba Didakta.

Slovesnosti v NUK se je udeležila vrsta znanih slovenskih gornikov in med njimi nekateri člani prvih slovenskih himalajskih odprav ter Kunaverjevi soplezalci. Med drugim je bilo ob tej priložnosti omenjeno, kako zelo bi glavno mesto Slovenije potrebovalo planinski muzej, v katerem bi se »dogajale« tudi take razstave; pravzaprav bi bila že kar dolžnost glavnega mesta Slovenije in države Slovenije, da omogočita takšno kulturno dejavnost, saj je Slovenija vendarle alpska država z organizirano 100-letno in neorganizirano vsaj 200-letno planinsko tradicijo.